

ROMANTICKÁ FANTASY SÉRIA INŠPIROVANÁ PERZSKOU MYTOLÓGIOU

TAHEREH MAFI

PREPLETENÉ KRÁĽOVSTVO

„VÝBORNE NAPIŠANÝ PRÍBEH, V KTOROM SA PREPLIEA KÚZELNÁ OSUDOVOSŤ
S NEBEZPEČENSTVOM, ZAKÁZANÁ LÁSKA S INTRIGAMI KRÁĽOVSKÉHO DVORA,
MÁGIA SO VZBUROU!“

—CASSANDRA CLARE, AUTORKA BESTSELLEROV ZO SVETA TIENLOVCOV

PREPLETENÉ
KRÁLOVSTVO

PREPLETENÉ KRÁĽOVSTVO

TAHEREH MAFI

slovar

This Woven Kingdom
Copyright © Tahereh Mafi 2023
Translation © Katarína Figová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6593-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Tahereh Mafi – This Woven Kingdom,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Harper, an imprint
of HarperCollins Publishers, New York 2022,
preložila Katarína Figová.
Verše z básne *Kniha kráľov* (Abú-I-Kásim Firadusí)
z angličtiny preložila Jana Kantorová-Báliková
Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák
Editorka Dana Brežňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Pre Ransoma

Pozerám vpravo, vľavo – všade na svete
spravodlivosť, čo cnosť ctí, sotva nájdete:
Človek, čo podlé skutky koná neustále,
sa topí v blahobyte, všeobecnej chvále;
iný, čo všetko robí dobre, s dušou čistou,
zlomený zomrie, obklopený nenávisťou.

No je to, ako v povestiach sa rozpráva –
ľudské zlo zmizne, s ním aj jeho oslava.

–Abú-l-Kásim Firdausí: *Knihá kráľov*

JEDEN

یک

ALIZEH ŠILA V KUCHYNI pri svetle hviezd a plameňov, ako zvyčajne sedela schúlená pri ohni. Kde-tu mala na sukniach i na pokožke šmuhy od sadzí: flak na líci, ďalšiu škvrnu nad okom, no zdalo sa, že si to nevšimla.

Bolo jej zima. Nie, ona *mrzla*.

Často si predstavovala, aké by to bolo, keby mala na hrudi dvierka, ktoré by mohla otvoriť, naplniť si vnútro uhlím a poliať petrolejom. Škrtnúť zápalkou.

No také šťastie nemala.

Povyťahla si sukne a posunula sa bližšie k ohňu, opatrne, aby nezničila šaty pre nemanželskú dcéru lojjanského veľvyslancu, ktoré ešte musela dokončiť. Komplikovaný trblietavý kúsok bol tento mesiac jej jedinou zákazkou, ale Alizeh tajne dúfala, že tieto šaty pritiahnu ďalších klientov. Takéto exkluzívne zákazky boli koniec koncov výsledkom závidi, ktorá sa rodila v tanečných sálach či pri jedálenských stoloch, a kým bude v kráľovstve pretrvávať mier, kráľovská elita – vrátane manželských aj nemanželských potomkov – bude míňať peniaze na večierky a skvostné odevy, takže Alizeh sa možno podarí privyrobiť si ešte o čosi viac.

Zrazu sa zachvela, takmer netrafila steh a skoro spadla do ohňa. Raz, ešte ako batola, naschvál vliezla do horúceho kozuba, pretože jej bolo strašne chladno. Nenapadlo jej, že by ju plamene mohli pohltiť. Bola len dieťa, ktoré počúvlo

inštinkt a hľadalo teplo. Vtedy ešte netušila, že mráz v tele, ktorý ju tak sužuje, je skutočne výnimočný – vyčnievala tým dokonca i medzi vlastnými, ktorých už aj tak považovali za zvláštnych.

Oheň jej ako zázrakom spálil len šaty a naplnil malý dom dymom, ktorý ju štípal v očiach. Ozval sa výkrik a bolo jasné, že so zohrievaním je koniec. Alizeh ronila ľadové slzy, frustrovaná telom, ktoré sa nedokázalo zohriať, zatiaľ čo ju mama vyťahovala z plameňov. Mama pritom utŕžila hrozné popáleniny a Alizeh ešte dlhé roky skúmala jazvy, ktoré jej po nich zostali.

„*Jej oči,*“ triasla sa mama a kričala na svojho manžela, ktorý pribehol, len čo začul rozruch. „Pozri, čo sa stalo s jej očami... Za toto ju zabijú...“

Dospelá Alizeh si pošúchala oči a zakašľala.

Vtedy bola, samozrejme, príliš malá, aby si presne pamätala, čo rodičia povedali. Udalosť sa jej do spomienok uložila len ako často opakovaný príbeh, no do mysle sa jej vryl tak hlboko, až mala pocit, že počuje mamin hlas.

Alizeh naprázdno preglgla.

V hrdle jej uviazli sadze. Prsty jej zmeraveli. Vyčerpaná a ustarostená vydýchla, až rozvírila oblak popola.

Znova sa rozkašľala, tentoraz tak silno, že sa ihlou pichla do malíčka. Šok z bolesti znášala s mimoriadnym pokojom, opatrne ihlu vytiahla a prezrela si zranenie.

Vpich bol hlboký.

Prstami pomaly zovrela šaty, ktoré stále držala v ruke, a jemný hodváb zastavil pramienok krvi vytekajúci z prsta. Chvíľu len bezvýrazne zízala hore do komína – už šestnásťkrát v ten večer –, potom prsty uvoľnila, zubami odtrhla

niť a hodila drahokamami pokrytú róbu na neďalekú stoličku.

Alizeh vedela, že jej krv nezanechá na látke škvryny. No aspoň mala zámienku porazene odložiť šaty nabok. Teraz ich, pohodené na operadle, skúmala pohľadom. Živôtik sa zvalil a skláňal ponad sukňu, pripomínajúc dieťa, ktoré sa zosunulo na stoličke. Hodváb sa rozlieval okolo štyroch drevených nôh a od korálikov sa odrážalo svetlo. Uvoľneným oknom zalomozil slabý vánok a sfúkol sviečku. Šaty sa ešte viac zošuchli, jeden ťažký rukáv sa so zašuštaním uvoľnil a trblietavá manžeta sa obtrela o podlahu špinavú od sadzí.

Alizeh si vzdychla.

Táto róba, ako všetky, čo doteraz ušila, mala od krásy ďaleko. Dizajn jej pripadal otrepaný a vyhotovenie len ako-tak znesiteľné. Vždy snívala o tom, že dá svojej fantázii voľnosť, ruky nechá tvoriť slobodne a bez rozpakov. No jej predstavivosť zakaždým umlčal nešťastný pud sebazáchovy.

K uzákoneniu Ohňových dohôd došlo až počas života jej starej mamy. Išlo o bezprecedentné mierové zmluvy, ktoré po prvý raz za takmer tisíc rokov dovoľovali džinom a ľuďom voľne sa stykať. Džinovia sa na prvý pohľad od ľudí nelíšili, no ich telá boli utvorené z esencie ohňa, vďaka čomu disponovali istými fyzickými výhodami. Počiatky ľudí sa na druhej strane spájali s hlinou a vodou, a preto ich oddávna označovali ako *hlinených*. Džinovia prijali uzákonenie dohôd s istou úľavou, pretože krviprelievania medzi týmito dvoma rasami trvalo celú večnosť a všetci už boli z toľkého umierania unavení. No nepriateľstvo pretrvávalo aj naďalej.

Z úsvitu vytúženého pokoja akoby sa radovalo aj samo slnko, ktoré v deň, keď sa chatrný mier začal, pozlácalo ulice.

Vlajka ríše a aj mince dostali na počesť triumfu nový vzhľad. Každý kráľovský predmet teraz niesol pečať s heslom novej éry:

ROVNOSŤ NADOVŠETKO

Pre džinov však rovnosť znamenala to, že sa majú znížiť na úroveň ľudí a zriecť sa svojich vrodenných schopností, rýchlosti, sily a neviditeľnosti. Okamžite museli prestať s „nadprirodzeným správaním“, ako ho nazýval kráľ, inak im hrozila istá smrť, a ľudia, zneistení novou situáciou, ochotne upozorňovali na priestupky džinov bez ohľadu na okolnosti. Alizeh často počula v hlave výkriky, v myšlienkach sa vracala k neprestajným výtržnostiam na uliciach...

No teraz upierala pohľad na priemerné šaty, na ktorých pracovala.

Zakaždým sa snažila nenavrhnúť šaty až príliš krásne, pretože nezvyčajne kvalitnú prácu vždy skúmali prísnejšie a ľahko ju mohli označiť za výsledok nadprirodzených trikov.

Len raz, keď ju hnala zúfalá potreba zarobiť si na dôstojné živobytie, chcela Alizeh zapôsobiť na zákazníčku nie štýlom, ale kvalitným spracovaním. Nielenže odvieďa o poznanie kvalitnejšiu robotu než miestna krajčírka, ale elegantný župan dokázala dokončiť za štvrtinu času a bola ochotná účtovať si polovičnú cenu.

Dozorný orgán ju poslal na šibenicu.

Úradom ju nenahlásila spokojná zákazníčka, ale konkurenčná krajčírka. Alizeh sa zázrakom vyhla tomu, aby ju uprostred noci odvliekli z domu. Z vidieka, kde strávila detstvo, ušla do anonymity veľkomesta, dúfajúc, že sa stratí v dave.

Kiežby sa mohla zbaviť bremena, ktoré so sebou neustále nosila, no vedela, že je pre ňu z mnohých dôvodov lepšie držať sa v ústraní. Jej rodičia predsa prišli o život preto, aby ona mohla prežiť, a keby teraz konala ľahkomyselne, ich obeť by vyšla navnivoč.

Nie, Alizeh na vlastnej koži zistila, že je lepšie nevkladať sa do zákaziek s prílišnou vášňou.

Vstala a spolu s ňou sa zdvihol aj oblak sadzí, ktorý sa jej vzdúval okolo sukni. Bude musieť kozub vyčistiť, kým pani Amina ráno zídde dole, inak sa pravdepodobne znova ocitne na ulici. Aj keď sa Alizeh akokoľvek snažila, na ulici skončila viackrát, než dokázala spočítať. Vždy sa utešovala tým, že je ľahké zbaviť sa niečoho, čo človek pokladá za vec na jedno použitie, no veľmi ju to neupokojilo.

Oheň vyhasol a Alizeh zdvihla metlu. Bolo neskoro, veľmi neskoro. Pravidelné tikanie hodín ju akosi znepokojovalo. Alizeh mala prirodzenú averziu voči tme, akýsi zakorenený strach, ktorý nedokázala celkom vysvetliť. Radšej by ihlou a niťou pracovala za denného svetla, ale dni trávila robotou, ktorá bola pre ňu dôležitá: drhla izby a latríny v Bazovom dome, veľkolepom sídle jej milosti, vojvodkyne Jami- lah z Fetrousu.

Alizeh vojvodkyňu nikdy nestretla, elegantnú postaršiu dámu videla iba z diaľky. No stretávala sa s pani Aminou, gazdinou, ktorá ju najala len na skúšku, keďže nemala žiadne odporúčania. V dôsledku toho nemala zatiaľ povolené stykať sa s ostatnými sluhami a ani jej nepridelili riadnu izbu v krídle pre služobníctvo. Ubytovali ju v spráchnivenej komore v podkroví, v ktorej objavila skladacie ležadlo s matracom prežratým od molí a polovicu sviečky.

V prvú noc ležala Alizeh na úzkej posteli a bdela. Všetko na ňu doľahlo s takou váhou, že horko-ťažko dokázala dýchať. Nevadila jej spráchnivená komora ani moľami prežratý matrac, pretože vedela, že má veľké šťastie. Šokujúci bol už fakt, že v takom veľkom dome boli ochotní zamestnať dži-
na, ale že jej dali aj izbu, do ktorej sa mohla uchýliť a skryť sa pred chladom ulice, to bolo niečo naozaj výnimočné.

Alizeh sa od smrti rodičov kde-tu pritrafila nejaká práca a často jej dovolili prenocovať vnútri domu alebo v senníku, no nikdy jej nedali vlastnú izbu. Prvýkrát za celé roky sa stalo, že mala súkromie, dvere, ktoré mohla zatvoriť, a cítila sa taká presiaknutá šťastím, až sa obávala, že by sa mohla roztopiť. V tú noc hľadela na drevené trámy na strope, na spleť pavučín nad hlavou a triasla sa. Veľký pavúk sa na vlákne spustil dolu, aby sa jej pozrel do očí, a Alizeh sa len usmievala, pri-tískajúc si k hrudi koženú nádobu s vodou.

Voda bola jej jedinou požiadavkou.

„Kožená nádoba s vodou?“ Pani Amina sa na ňu zamračila, ako keby sa jej spýtala, či môže zjesť jej dieťa. „Po vodu si môžeš chodiť sama, dievča.“

„Odpustite mi, urobila by som to,“ odvetila Alizeh s pohľadom sklopeným k topánkam s roztrhnutou kožou na prstoch, ktorú ešte nestihla zaplátať. „Ale ešte stále som v meste nová a je pre mňa náročné dostať sa k vode tak ďaleko od domu. V blízkosti nie je spoľahlivá nádrž a zatiaľ si nemôžem dovoliť vodu v sklenených fľašiach z trhu...“

Pani Amina sa hlučne zasmiala.

Alizeh zmlkla, na krku sa jej rozlialo teplo. Nevedela, prečo sa jej tá žena smeje.

„Ty vieš čítať, dieťa?“

Alizeh mimovoľne zdvihla hlavu, a keď sa im stretli pohľady, gazdinej sa z úst vydral známy ston pretkaný strachom. Pani Amina o krok ustúpila, úsmev sa jej vytratil z tváre.

„Áno,“ odvetila Alizeh. „Naučila som sa to už ako malá.“

„Tak potom sa to musíš pokúsiť odnaučiť.“

Alizeh sa mykla. „Ako prosím?“

„Nebud' hlúpa.“ Pani Amina prižmúrila oči. „Nikto nechce slúžku, ktorá vie čítať. S takým slovníkom si zničíš všetky vyhliadky. Odkiaľ si to hovorila, že si?“

Alizeh stuhla.

Nevedela rozlíšiť, či sa k nej táto žena správa kruto alebo láskavo. To bolo prvýkrát, čo niekto naznačil, že by jej inteligencia mohla pri hľadaní práce predstavovať problém, a Alizeh premýšľala, či by to mohla byť pravda. Možno ju na ulicu naozaj zakaždým priviedla jej hlava, príliš plná všemožných myšlienok. Azda keby bola opatrná, možno by sa jej konečne podarilo udržať si miesto dlhšie než len pár týždňov. Určite by dokázala predstierať hlúposť výmenou za bezpečie.

„Pochádzam zo severu, madam,“ odpovedala potichu.

„Tvoj prízvuk nie je severský.“

Alizeh už-už nahlas priznala, že ju vychovávali v relatívnej izolácii a rozprávať ju učili tútori, no včas sa spamätala a nepovedala nič.

„Ako som predpokladala,“ ozvala sa pani Amina do ticha. „Zbav sa toho smiešneho slovníka. Znieš ako idiot, ktorý sa hrá na snoba. Alebo ešte lepšie, nerozprávaj vôbec. Ak to dokážeš, možno budeš pre mňa užitočná. Počula som, že váš druh sa tak ľahko neunaví, a očakávam, že svojou prácou tú povest' potvrdíš, inak sa nebudem štítiť vyhodit' ťa späť na ulicu. Vyjadrila som sa jasne?“

„Áno, madam.“

„Koženú nádobu s vodou dostaneš.“

„Ďakujem, madam.“ Alizeh sa uklonila a otočila sa na odchod.

„Och, ešte jedna vec...“

Alizeh sa otočila. „Áno, madam?“

„Čo najskôr si zožeň snodu. Už nikdy viac nechcem vidieť tvoju tvár.“

DVA

”

ALIZEH EŠTE LEN OTVORILA dvere do svojej komory, keď to pocítila, zacítila *jeho*. Srdce sa jej rozbúchalo, zaváhala a ostala stáť vo dverách.

Hlúpa.

Alizeh potriasla hlavou, aby si ju vyčistila. Len si to predstavovala, nečudo, veď už tak zúfalo potrebovala spánok. Po tom, čo vymietla kozub, musela si vydrhnúť aj ruky a tvár špinavé od sadzí a trvalo jej to oveľa dlhšie, ako zamýšľala. V takúto hodinu nemohla svojej vyčerpanej mysli vyčítať blúznivé myšlienky.

Alizeh s povzdychom strčila jednu nohu do atramentovočiernej tmy v izbe a naslepo nahmatala zápalky a sviečku, ktoré mala vždy uložené pri dverách. Pani Amina jej nedovolila, aby si večer priniesla hore druhú sviecu, pretože jej ani nenapadlo, že by mohla pracovať ešte dlho po tom, čo zhasli plynové lampy. No nedostatok gazdininej predstavivosti nemenil nič na tom, že na miesto tak vysoko v takom veľkom sídle nemohlo preniknúť takmer nijaké svetlo. S výnimkou príležitostných zábleskov mesačného svitu cez maličké okno na chodbe vládla v komore nepreniknuteľná tma, čierna ako smola.

Keby nebolo kúska hviezdnej nočnej oblohy, ktorý jej cez okno pomáhal zorientovať sa na dlhom schodisku vedúcom do komory, Alizeh by cestu možno ani nenašla, pretože

v absolútnej tme zažívala taký paralyzujúci strach, že by radšej nelogicky uprednostnila smrť.

Sviečku našla rýchlo, hneď aj škrtla zápalkou a zapálila knôt. Teplá žiara osvetlila neveľkú miestnosť a Alizeh sa po prvý raz v ten deň uvoľnila.

Vošla do komory, do ktorej sa ledva zmestilo ležadlo, a potichu za sebou zatvorila dvere.

Napriek všetkému ju zbožňovala.

Keď jej túto špinavú komoru prideliť, drhla ju, až kým jej nekrvácali hánky a kolená jej nepulzovali bolesťou. Takéto staré majestátne sídla boli postavené tak, aby bol každý kút dokonalý, a Alizeh pod vrstvami plesne, pavučín a nánosov špiny objavila vkusnú podlahu s rybinovým vzorom a pevné drevené trámy na strope. Keď skončila, miestnosť sa doslova leskla.

Odkedy starú komoru prideliť služobníctvu, pani Amína do nej nevstúpila, ale Alizeh často uvažovala, čo by asi gazdiná povedala, keby ju teraz videla, pretože miestnosť sa zmenila na nepoznanie. Koniec koncov, vynachádzavosť už dávno nebola Alizeh cudzia.

Z očí si zložila snodu z jemného tylu. Tento kúsok látky museli nosiť všetci sluhovia ako znak toho, že patria do nižších tried. Tkanina bola prispôsobená na ťažkú prácu, utkaná tak, aby zakryla črty tváre, no zároveň nehatila zrak. Alizeh si zamestnanie slúžky zvolila prezieravo a anonymita, ktorá preň bola príznačná, jej viac než vyhovovala. Snodu si mimo svojej izby skladala len zriedkakedy, pretože aj keď väčšina ľudí nepripisovala zvláštnemu vzhľadu jej očí význam, Alizeh sa bála, že jedného dňa by mohla stretnúť osobu, ktorá by ho odhalila.

Teraz zhlboka dýchala, pritláčala si končeky prstov na líca a spánky, jemne si masírovala tvár, ktorú nevidela už hádam

roky. Nevlastnila totiž zrkadlo a pri občasných letmých pohľadoch do zrkadiel v Bazovom dome videla len spodnú tretinu svojej tváre: pery, bradu a krk. Inak bola iba bezmennou slúžkou, jednou z mnohých, a len matne si pamätala, ako vlastne vyzerá – či skôr, ako jej kedysi vraveli, že vyzerá. V duchu počula mamin šepot, na líci cítila dotyk otcovej možofnatej ruky.

Si tá najkrajšia z nás, povedal jej raz.

Alizeh vytlačila spomienku z mysle, vyzula sa a čižmy odložila do kúta. Za tie roky nazbierala zo starých zákaziek dosť zvyškov, aby si ušila deku a vankúš, ktoré teraz ležali na matraci. Šaty si zavesila na staré klince, pedantne obmotané farebnou niťou. Zvyšok osobných vecí mala uložený v debničke od jablák, ktorú našla vyhodenu v kuríne.

Vyzliekla si pančuchy a zavesila ich na napnutý kúsok špagátu, aby sa vyvetrali. Šaty si zavesila na jeden z farebných háčikov, korzet na druhý a snodu na posledný. Všetko, čo Alizeh vlastnila, čoho sa dotkla, udržiavala čisté a úhľadné, pretože sa už dávno naučila, že aj keď človek nemá domov, môže si ho vytvoriť, hoc aj celkom z ničoho.

Alizeh zívla, a keď si oblečená len v spodničke sadla na ležadlo, matrac sa pod ňou prehól. Zívla aj vtedy, keď si z vlasov vyťahovala sponky. Na pleciach cítila váhu celého dňa a teraz aj svojich dlhých, ťažkých kučier.

Myšlienky sa jej začali zlievať.

Neochotne sfúkla sviečku, pritiahla si nohy k hrudi a zvalila sa na matrac, schúlená ako nejaký hmyz. Jej nelogická fóbia bola vždy rovnaká v tom, že ju zakaždým zmiatla. Keď ležala v posteli so zatvorenými očami, predstavovala si, že tmu dokáže ľahšie premôcť, a hoci sa triasla známym chladom,

rýchlo podľahla spánku. Načiahla sa za dekou, prikryla sa ňou až po plecia a snažila sa nemyslieť na to, aká jej je zima, snažila sa nemyslieť vôbec. V skutočnosti sa triasla tak silno, že si ani nevšimla, keď sa posadil a svojou váhou zatlačil na matrac na konci postele.

Potlačila výkrik.

Otvorila unavené oči a horúčkovo potľapkávala po deke, vankúši, ošúchanom matraci. Na posteli nikto nesedel. V miestnosti nebol nik.

Vari mala halucinácie? Šmátrala po sviečke, no ruky sa jej tak triasli, až ju zhodila.

Určite sa jej to len snívalo.

Matrac zastonal pod niečiou váhou a Alizeh sa zmocnil taký veľký strach, že videla hviezdičky. Odtlačila sa dozadu a udrela si hlavu do steny. Bolesť jej svojím spôsobom pomohla sústrediť sa.

Ozvalo sa prenikavé lusknutie, medzi jeho sotva viditeľnými prstami sa objavil plameň a osvetlil kontúry tváre.

Alizeh sa neodvažovala ani dýchať.

Aj keď rozoznávala jeho obrysy, do tváre mu poriadne nevidela, no povestný bol aj tak skôr svojím hlasom.

Alizeh to vedela lepšie než ktokoľvek iný.

Málokedy sa diabol zjavil v podobe, ktorá sa približovala ľudskej, a iba zriedkavo nadviazal jasné spojenie. V skutočnosti nebol taký mocný, ako sa verilo. Prišiel totiž o právo rozprávať ako iní, bol naveky odsúdený vyjadrovať sa v hádankách a človeka mohol na zlo iba presvedčiť, nemohol mu nič prikázať.

Nebolo zvyčajné, aby niekto tvrdil, že diabla pozná, alebo aby s istotou hovoril o jeho spôsoboch, pretože prítom-